

Vodnjak padel je v Federaunu pri Belaku
in sinček kmeta Viliča. Otroka so potegnili
že kot mrlja.

Po svetu.

Zbilzelj je duhovnik Straus v amerikanski
zvezni državi Missouri. Pričel je kamenje metati in
judi streljati. Uboil je 8 oseb ter ranil 3.
Kovač ga je potem ustrelil. Pred smrto
prišel revež k sebi in je dejal, da je svojo
revo zaslužil.

Med zamorci in belimi Amerikanci je prišlo
do krvavih bojev. Bilo je obesili 5 za-
morcev, ker so ti 2 bila ustrelili. 2 zamorcev
so kosačila v strahu v vodo in utonila. Potem
so zamorci združili in šli proti mestu ter
vsegača belega. Vojaštvo prihaja na pomoč.

Veliki požar se je zgrodil v vasi Zirl na
slovenskem. Pogrelo je 167 hiš z vsemi postran-
imi poslopji ter opravo. Dve osebi sta našli
smrtni konček v plamenih, 4 pa so težko ranjene. Po-
gredano je bilo tudi veliko živine. 1 300 oseb
brez strehe, skoda pa je čez 1 milijon kron,
varovani so posestniki le za 600 000 K.

Rudarska smrt. V jami Lour pri St.
Ljubljani na Francoskem so se razstrelili plini in
zabil 8 knapov.

Nabirajte jubilejne marke!

Kakov znano so izdane v proslavo cesarje-
vega jubileja posebne poštne marke. Mi
posimo, da nam poštejo naši zomisleniki že
objavljene te poštne znamke. Za veliko število
teh znamk dobimo gotovo sveto denarja, ki se
bodo porabila v napredne šolske na-
mene. Nabirajte torej jubilejske marke in po-
slite jih uredništvu „Štajerca“.

Gospodarske.

Vojaštvo in kmetsko gospodarstvo.

V teh vrsticah nam ne gre za politične vzroke, ki
bi govorili za in proti vojaštvu. Vsak pametno in lo-
jalno mislec človek bo prepičan, da je vzdrževanje bolj
ali manj močne vojske neobhodno potrebno in da bo
tako tudi ostalo. Ostalo pa bodo to tako dolgo, kakor
dolgo bodo obstajale države, ki bodo morale svoje —
po večini gospodarske — koristi braniti zoper druge
države. Branijo pa jih lahko — hvala Bogu ne le z
orožjem; diplomacija ima veliko zaslombo pri svojih
pogajanjih, če se ve, da se opira lahko v slučaju na
močno, vedno pripravljeno vojsko. Mir se zagotovi v
pri vrsti — kakor čudno se to na prvi pogled zdi —
s tem, da je vojaštvo vsak čas pripravljeno za vojsko.

Tudi ne mamo govoriti o raznih zahtevalih, ki so
se stavile v zadnjem času večkrat in od raznih strani
in ki jih je tudi vojaška uprava priznava, n. pr. zahteva
po dveletni službi, glede dovolitve dopustov ob času
živetve za kmetijske posle i. t. d.; očrtati hočemo samo
zvezne med vojaštvom in kmetijstvom.

Naj se to zdi še tako malo verjetno, vendar se
mora priznati, da sta oba poklica v tesni zvezi in da
vplivata zelo drug na drugega.

Kmetijstvo daje domovini na leta in leta svoje naj-
boljše moči na razpolago, da jih lahko porabi za vojsko,
in v veseljem, iz odkrito srčnega, patriotičnega mišljenja.
Statistika nam pravi, da pripada več ko polovica vseh
vojaških oseb kmetskim stanovom, zgodovina nas uči-
da sta cesar in dom vedno dobila najboljše, najpo-
gumnejše in najzvestejše vojake iz kmetskega stanu.

Kako vpliva vojaštvo na kmetijstvo? Splošno se
lahko reče, da koristi vojaška obveznost kmetsko zelo,
a zanikit se tudi ne more, da jim na drugi strani tudi
precej škoduje.

Korist lahko spoznamo: Mlad fant, česar ob-
zorje je bilo, predno je bil pozvan k vojakom,
zelo ozko, spozna pri vojakih svet, življenje in red.
Mladi ljudje pridejo v svet, spoznajo druge kraje
in dežele in se seznanijo s tovarši iz drugih stanov in
poklicov. Z eno besedo: razširijo si svoje obzorje. Če
se oziramo na razmere pri naših domaćih poklicih,
potem vidimo že pri onih naših garnizijsah, ki leže na jugu
naše domovine, da spoznajo naši otroci dežele, šege in
običaje, ki jih brez vojaštva pa ne bi imeli nikdar, ali
pa zelo redko priliko proučevati.

Ali tudi strogo vojaška disciplina, skrb za red in
navsezadnje večkrat potreben veliki napor lahko ugodno
vpliva na izomiko in izobrazbo mladega vojaka,
utrdijo mu značaj, voljo in energijo. O vseh teh ko-
ristih nam pa ni treba še dalje govoriti, ker so preveč
ovdide.

A ravno te koristi delajo tudi veliko škodo, ki se
opazi posebno pri sedanjih razmerah v kmetijstvu.
Marsikateri mladenič, ki ni imel doma upanja, da bi
prišel na svoje posestvo, se ne vrne več na kmete.
Spoznal je življenje v garnizijskih mestih, ugaja mu in

zato se ne mara več vrniti na deželo. Mislijo si, da si
bodo s tem, da spremeni svoj poklic, popravili svoje
gmotno stališče, hočejo v tovarne, isčajo službe pri že-
leznicah, v trgovinah i. t. d. Sami pravijo, da so spre-
menili svoj poklic, da bi si zboljšali svoje gmotno stali-
šče; večkrat pa je tega kriva samo domisljavost, ki je
nastala iz tega, da so spoznali nove razmere in pred
vsem mesto: sramujejo se, da bi postali zopet »kmečki
hlapiči«.

Mnogo se je že pisalo o tem, da je stara, dobra
in častna beseda »kmet« postala v zadnjem času — po-
sebno med kmeti samimi — tako nepriljubljena in da
se je kmetje sami sramujejo. Nihče noče več biti »kmet«,
ampak zovejo se »kmetovalec«, »posestnik«, »ekonom«
in kar je več takih imen. Kaken je gospodar, tak
je tudi hlapič. Nobeden noče več biti »kmečki hlapič«
in se tudi ne tako imenovati. To staro, častno ime se
opisuje na razne načine. Najbolj je priljubljeno ime »kme-
čki delavec«. Značilno pri vsem tem pa je, da se
beseda »hlapič« navadno opisuje z besedo »delavec«. To
pa vsek led, ker je socijalna demokracija zna nare-
diti im »delavec« zopet častno in mu priboriti pri-
znanje.

In v tem, da je vojaštvo spravilo ob čast službo
hlapičev, tiči v sedanjih razmerah velika škoda za vse
kmetijstvo. Sedaj pride naloga naših zastopnikov, da to
škodo odpravijo.

Ali kako pa?

V naslednjih vrsticah hočemo pokazati pot, ki bo
mogoče peljala k našemu cilju in po kateri se bodo
mogoče dalo še kako drugače koristi našemu kme-
tijsvu.

V prejšnjem delu te razprave smo pokazali, da se
mnogi kmetijski delavci, posebno hlapiči, po odsluženih
vojaških letih ne vrnejo zopet domu, ker se — vsled
različnih vplivov in iz različnih vzrokov, sramujejo svo-
jega poklica. Ta neugoden vpliv vojaškega poklica bi se
moral odpraviti. To pa bi se lahko zgodilo le na ta
način, če bi se fantom vcepilo prepričanje, da je tudi
delo in poklic hlapiča častno. V tem oziru bi lahko zelo
ugodno vplival primeren pouk in primerena vzgoja. Od
vojake se seveda ne more zahtevati, da bi poskrbela
za to, da bi se v mladih vojakih vzbudilo veselje za
kmečki stan. To spada v šolo, v družino.

Ustvarila pa bi se lahko institucija, s katero bi se
lahko med časom vojaške službe gojil v vojakih — sicer
le neposredno — kmečki stanovski ponos.

Avstrija bi si v tej stvari lahko, vzel, vzgled na
drugi državah, posebno na Rumunski.
Tukaj menimo kmetijske večerne tečaje pri vojakih.
S takimi bi se lahko na eni strani povzgnili kmečki
stanovski ponos pri vojakih, na drugi strani pa bi se
vojaki lahko tudi poučili v pametnem obdelovanju po-
strovev, in lahko bi se seznanili z marsikaterim novim
načinom pri gospodarstvu.

Umljivo je, da ne moremo zahtevati od vojaške
uprave, naj poleg težavnine in iz različnih vzrokov še
za kmetijsko izobrazbo vojakov. Tudi politični vzroki
pri našem ne bi dopuščali. Kar je mogoče na Ru-
munskem, to pač pri naši ne ravno mogoče. Ali tudi te
razmere bi ne bile nobena resna ovira, če bi se vpra-
šanje večernih poučnih tečajev pri vojaštvu za resno
vzelo in primerno vpoštelo.

Šlo bi mogoče na sledenči način:

Trenutno draginja živi v mestih, o katerih se toliko
govori in o katere vzrokih nam pa ni treba govoriti,
čeprav pred vsem gotovo tudi vojaška uprava, ki mora
skrbeti tisočim in tisočim na dan za živež. Tukaj pa bi
lahko začeli s tem delom. Vojaška uprava bi gotovo
privolila, če bi bilo za vsako garnizijo primerno veliko
zemljische na razpolago, na katerem bi se lahko vsaj
deloma oni pridelki dobili, ki jih potrebuje uprava vsak
dan Gotovo bi se vojaška uprava tudi ne branila nekaterih
pogojev, če bi se ji zatrdirilo in dalo zagotovilo, da
pri tem ne bo trplja vojaška izobrazba.

Ti pogoji bi bili nekako sledenči:

1. Za sredstva pri gospodarjenju: delavske moći,
seme, gnoj i. t. d. mora skrbeti vojaški erar.

2. Z zemljische se mora gospodariti po modernih
nazorih in pametno. Dolozitvenim gospodarsko izobrazbenim
vladim osebam (potovalnim učiteljem i. t. d.) se mora
pustiti potreben vpliv. Potrebitna dela bi se lahko — z
oziru na veliko število delavskih močij, ki so na raz-
polago, opravila ob času, ko bi vojaška služba s tem
ne bila prikrnjana in ne imela škode. Moštvo bi imelo
s tem delom gotovo veselje, tako da bi se jih mnogo
radovljivo oglašilo, ki bi v prostem času delali. V
sami garniziji se bo menda tudi našel kak častnike ali
podčastnike, ki bo lahko delo nadzoroval, razdelil in
vodil. Kmetijsko izobrazbeno učne moči bi ga morale pri-
tem podpirati in skrbeti tudi za teoretično izobrazbo
vojaške (pametno gnojenje in krmiljenje, gojenje in
oskrbovanje rastlin). V teh vzorilih gospodarstvih bi se
morale gojiti tudi druge stroke kmetijstva, ki za vojaštvu
samo nimajo direktno koristi, ki pa imajo drugače za
kmetijstvo velik pomen (n. pr. hmeljarstvo, vino-
in sadnjere).

Ni treba dvomiti, da bo, če se bo vsa stvar pa-
metno začela in primereno izvedla, imelo gospodarstvo
veliko korist od tega. To pa na dvojen način.

1. Vojaki, ki bi prišli z dežele, bi imeli dovolj
prilike, da bi videli pametno gospodarstvo in da bi pri
njem tudi sami sodelovali. Z bogatimi izkušnjami bi se
vrnili v domovino in tam bi jih lahko izrabili prakti-
čno.

2. Ti vojaki se z vojaško službo ne bi odtujili svo-
jemu poklicu, ampak bi se nanj priklenili še z močnej-
šimi vezmi. Gotovo bi bilo tudi dovolj prilike, da bi se
vzbujala stanovska zavest vojakov, in zanimanje za kme-
tijske organizacije.

A tudi vojaški erar bi imel velik dobiček, ki bi se
lahko izrazil v številkah.

Vpraša se le, kdo naj da vojaškemu eraru ta
zemljische na razpolago. Država in posamezne dežele
Izdajki za to bi ne bili prevlaki in bi kmetijstvu gotovo
toliko koristili, kolikor različne kmetijske šole, subven-
cije i. t. d.

Ni naša naloga in tudi ne spada v okvir tega
spisa, da bi natanko naštevali stroške, ki bi jih povzro-
čile to podjetje in da bi podali natančen načrt te orga-
nizacije. Na vsak način bi prinesla velike koristi. Tudi
bi se dalo s tem lahko poskusiti v jedni ali drugi gar-
niziji, ki ima vojaščvo iz pretežno kmetskih slojev.

Če smo s temi izjavnji opozorili merodajne kroge
na to zadevo, smo dosegli svoj namen. Sedaj pa je
naloga poklicnih zastopnikov kmetijstva, da to vpra-
šanje prešudirajo in storijo potrebne korake.

Stiri poglavitve reči pri zatiranju peronospore.

1. Peronospore na nastopi vsako leto ob istem času.
Lahko nastopi že v maju ali tudi še le v septembру,
kakor hitro sta dana oba pogoja skupno, da lahko
vzkljijojo njene troske, namreč topota in mokrota. 2. Pe-
ronospore se ne prime samo listov, ampak tudi grozja
in tudi uničevanje celo trgovat. Zato moramo gledati
na to, da tudi grozje poštemo oškopimo. 3. Pe-
ronospora ne odmre ravno lahko. Kdor misli, da bo letos
mal ali nič peronospore, ta se moti; lani je sicer na-
stopila manj hudo. To pa ne sme zapeljati nobenega
vinorejca, ker sicer zna zgubiti velik del trgovat. 4. Lju-
dice ali ne vedo ali pa ne pazijo dovolj na to, da me-
šanica iz galice in apna ni združilo na blagu in premo-
ženju.

Goričan.

Somišljeniki!

Kdor se strinja z našim delom, kdor ra-
zume in ceni našo naloge, kdor ni naprednjak le
na jeziku temveč tudi v dejanju, ta mora biti
član našega

tiskovnega društva

(Pressverein).

Vsek član tega društva ima posoditi družtu
10 deset krov, ki se vrnejo in ki se tudi
obrestujejo. Ta denar torek ni izgubljen,
temveč se vrne na zahtevo z 4% obresti. Vsakdo
ima lahko več deležev po 10 K., vsakdo pa
plača taki delež tudi lahko po obrokih (ratah).

Društvo ima namen, zasiguriti gospo-
darski, denarni temelj »Štajerca«, povečati list
čimborj, da zamore odgovarjati vsem zahtevam
čitateljev, izdajati vsako leto »Štajerčev
koledar«, ki bodo nudili več koristnega in za-
bavnega čitaliva kakor vse drugi koledarji,
— sploh ima naše tiskovno društvo namen, de-
lati za izobrazbo, poduk, gospodarsko zbolj-
šanje, delati za osvoboditev ljudstva
od zatiranja in bede. Vsakdo bodi član,
kajti izobrazba edino nas dovede do boljše bo-
dočnosti.

Na delo!

Vodstvo tiskovnega društva »Štajerca« v Ptaju.

Listnica uredništva in upravništva.

Opozorjam zopet, da je uredniški zaključek v
opoldune. — Naročniki v Žel. Kaplji in St. Vidu
pri Ptaju: Prosili smo pošto, da dostavi list redno! —
F. Guček, Merbeck: Plačano do 1./12. 1908. — J. K.
Ormuž: List se redno odpolnila. Vprašajte na pošti. —
S. V. Trbovlje: Velja isto.

Loterijske številke.

Gradec, dne 13. junija: 81, 80, 2, 52, 14.

Trst, dne 20. junija: 48, 41, 76, 56, 36.

Dobrostanje človeštva služita apotekarji Thierry-balzam in
centifolij-mazilo, o katerih izhornost pribajo stotra zahvalna pisma.
Ta dva neprekobiljiva, svetovnoznanata sredstva, ki se nikdar ne
pokvarita, donašata skoraj vedno pomot. Imejte ta sredstva vedno
doma ter branite se ednakvi ponaredki, ki so kaznivi in brez
credunosti. Thierry-balzam 12 malih ali 6 dvojnih steklenic 5 K.
Centifolij-m zilo 2 dozi K 3/60 se prave dobita v apoteki pri angel-
varuh A. Thierry v Pregradi pri Rogatcu.

Razčesarani so vsi o lahki in štedljivi rabi splošno hvalje-
nega tekočega »Cirine-Oiwachswichse« za parket in linolej, samo